

[**Hanne Reintoft.**]

er der i at forlange, at de får deres transportudgifter dækket på linje med, hvad et stort socialdemokratisk fagforbund har skaffet sine medlemmer? Hvad demagogi er der i at skaffe dem et udstationeringstillæg, så de kan leve af det og ikke får deres økonomi ødelagt? Hvad demagogi er der i, at hustruen også skal anvises arbejde, så familien heller ikke på den måde får sin økonomi brudt ned? Det er muligt, det er demagogi her i salen, men jeg tror bestemt ikke, det er demagogi ude i fagbevægelsen, ude i arbejderbevægelsen.

Må jeg så sige til arbejdsministeren, at man skal nu være uopmærksom, tror jeg, hvis ikke han har opdaget, at jeg både har stemt imod og talt ganske alvorligt imod hele arbejdsformidlingen. Jeg kan godt se, at der er et absolut massivt flertal, desværre socialdemokratiet indbefattet, mod at afskaffe denne arbejdsformidling, som ikke er funktionsdygtig. Men når jeg kæmper for, at visse fag, som har ganske særlige problemer, får lov at beholde deres arbejdsformidling, og henviser til, at også arbejdsformidlingschefen i København er betænkelig, så kræver det dog andet svar end en bemærkning om, at nu synes jeg pludselig, at arbejdsformidlingen er god nok.

Med hensyn til bestemmelsen om passende arbejde må jeg faktisk også kræve et svar af ministeren. Sidste år spurgte jeg ministeren, hvad han mente passende beskæftigelse var, og fik intet svar. Så henvendte en kreds af murere sig til ministeren og stillede de samme spørgsmål og fik heller ikke noget svar, men ministeren bad arbejdsministeriet om at udfærdige en besvarelse. Af den fremgår det, at man heller ikke i ministeriet ved, hvad passende beskæftigelse er. Nu foreslår jeg det altså defineret ved, at man anvises arbejde i fag eller branche, men det vil ministeren ikke. Men så må det næsten kræve en forklaring, for hvis man ikke selv aner, hvad éns lov betyder, så er det ikke noget under, at administrationen bryder sammen.

Jeg vil også meget gerne vide, hvorfor man ikke vil ophæve § 60. Det er en karantænebestemmelse, der gør, at man kan udsætte det tidspunkt, fra hvilket man kan få understøttelse. Den bruges ikke meget, men hvorfor skal vi bevare den, når den næsten

ikke bruges, og når den strider absolut mod det erstatningsprincip, som ministerens parti dog også i sin tid har tilsluttet sig?

Og lad mig så lige til allersidst sige til hr. Per Federspiel, at jeg må vende mig på det skarpeste mod hans argumentation for den meget uheldige private arbejdsanvisning, der finder sted. Men jeg kan forstå, at hr. Per Federspiel er lige så betænkelig ved arbejdsformidlingen som vi andre, og må vel så forvente, at han stemmer for vort ændringsforslag om, at visse fag skal beholde deres arbejdsanvisning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1 i betænkningen
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 uden for betænkningen af *Hanne Reintoft*
forkastedes med 81 stemmer mod 2; 46 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2 i betænkningen
forkastedes med 83 stemmer mod 49.

Ændringsforslag nr. 2 uden for betænkningen af *Hanne Reintoft*
forkastedes med 83 stemmer mod 2; 47 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 3 i betænkningen
forkastedes med 83 stemmer mod 49.

Ændringsforslag nr. 3 uden for betænkningen af *Hanne Reintoft*
forkastedes med 83 stemmer mod 2; 47 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 4 uden for betænkningen af *Hanne Reintoft*
forkastedes med 83 stemmer mod 2; 47 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 4 i betænkningen
forkastedes med 83 stemmer mod 49.